

tamadres.com

AYŞE KULİN

1. *Güneşe Dön Yüzünü* (Öykü)
2. *Bir Tatlı Huzur* (Biyografi)
3. *Foto Sabah Resimleri* (Öykü)
4. *Adı Aylın* (Biyografik Roman)
5. *Geniş Zamanlar* (Öykü)
6. *Sevdalinka* (Roman)
7. *Füreyâ* (Biyografik Roman)
8. *Köprü* (Roman)
9. *İçimde Kızıl Bir Gül Gibi* (Deneme)
10. *Babama* (Şiir)
11. *Nefes Nefese* (Roman)
12. *Kardelenler* (Araştırma)
13. *Gece Sesleri* (Roman)
14. *Bir Gün* (Roman)

Ayşe Kulin, 1995 yılında Haldun Taner Öykü Ödülü'nü, 1996 yılında ise Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. Birçok kez iletişim fakültelerinin, çeşitli okulların, kurumların, dergilerin ve derneklerin anketlere dayalı ödülleri aldı.

**FOTO SABAH
RESİMLERİ**

Ayşe Kulin

tamadres.com

Türkçe Edebiyat 93

Foto Sabah Resimleri

Ayşe Kulin

Kapak tasarım: Utku Lomlu

Dizgi: Bahar Kuru

© 1996, Ayşe Kulin

© 2005; bu kitabın Türkçe yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

- 1-2. Basım: 1996-1997 (Sel Yayıncılık)
3-17. Basım: 1998-2004 (Remzi Kitabevi)
18. Basım: Eylül 2005 (Everest Yayınları)

ISBN: 975 - 289 - 261 - 2

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (0212) 674 97 23

Fax: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (212) 513 34 20-21 Fax: (212) 512 33 76

Genel Dağıtım: Alfa, Tel: (212) 511 53 03 Fax: (212) 519 33 00

e-posta: everest@alfakitap.com

www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Engin'e...

tamadres.com

tamadres.com

İÇİNDEKİLER

<i>Foto Sabah Resimleri</i>	1
<i>Taş Duvardır Benim Sevdam</i>	15
<i>Duruşma</i>	36
<i>İnce Bir Hünerdir Hüzünle Yaşamak</i>	53
<i>Unutmak</i>	65
<i>Umut</i>	79
<i>Çaya Gelen Konuk</i>	87
<i>Gülizar</i>	99
<i>Sadece 1457 Kuponu</i>	110
<i>Adil Düzen</i>	121

tamadres.com

FOTO SABAH RESİMLERİ

tamadres.com

FOTO SABAH RESİMLERİ

Esin U.'ya

Piyano

Piyanonun tuşlarına basmaya gerek bile görmedi Cemil. “Teknik açıdan beş para etmez,” dedi, “tahta kasnak bu. 1910’lardan beri piyanolar demir kasnakla yapılıyor, biliyorsunuz. Akort da edilse işe yaramaz.” Piyano, kapağı kaldırılmış ve tahta kasnağı ortada, beklenmedik bir anda jartiyerleriyle yakalanıvermiş, ihtiyar bir kadına benziyordu. “Ama mobilya olarak nefis bir parça,” diye ekledi, “şansın varsa, evinde bir de piyano bulunmasını isteyen yeni zenginlerden biri alır.” Bir an düşündü, “Hayır,” dedi, “onlar da almaz, kuyrukusunu isterler onlar.”

“Hiç para etmeyecekse, konser salonuna bağışlayayım.”

“Konser salonunun tuvaletine bile komazlar bunu. işlevini yitirmiş,” dedi Cemil.

Anneannem de işlevini yitirdi, diye düşündü Emine, ama tüm azameti, kaprisleri ve gür beyaz saçlarıyla hâlâ yaşıyor. Anneannenin ve piyanonun kaderleri ne kadar da benzeşiyordu. Anneannenin, ferî kaçmasına rağmen, rengini ve kirpiklerini hâlâ koruyan gözlerine karşılık, piyanonun da solmuş ve eprimiş mor kadifeden şamdanlıkları vardı. Her ikisi de evvel zamanlardan süzüle süzüle, hırpalana hırpalana şimdiki zamana ulaşmışlardı. Anneanne ve piyano, yarım asır önce, Beyazıt'ta deniz gören bahçeli bir konaktan, Nişantaşı'nda Teşvikiye Camii'ne bakan apartmana taşınmışlardı. Elli iki yıl sonra ise başka bir taşınmanın eşiğindeydiler. Ama bu kez yolları da ayrılıyordu, birbirleriyle dertleşemeyeceklerdi bundan böyle. Hüzünlüydüler.

Bu eve ilk taşındıklarında da böyle hüzünlüydüler. Anneanne eşini yeni kaybetmişti, içinde doğup büyüdüğü konakları satılmış, beybabası, annesi, kızı ve piyanosu ile bu apartmana kiracı gelmişti. İlk kez kiralık bir evde yaşayacaktı. Dulluğun ve geçim sıkıntısının ne demek olduğunu öğrenecekti.

Bir yıla yakın hiç dokunmamıştı piyanonun tuşlarına, evlere odalara sığamamıştı. Ama zaman tüm acıların ilacıydı ve kırklı yılların Nişantaşı'nda bambaşka bir yaşam bekliyordu anneanneyi. Başında, tülünü gözlerinin üstüne indirdiği şapkası, elinde dantel eldivenleri, kırmızı tramvaylarla Beyoğlu'na inip, Markiz'de, Lebon'da çay içmeler, gece toplantılarında piyanoda 'La Vie En Rose'u çalmalar, sabah serinliğinde tiril tiril ipek elbiselerle Taşlık'a yürüyüşler, Taşlık kahvesinde dost sohbetleri, haziran aylarında kılıfa geçirilmiş şık valizlerle Ada'ya taşınmalar, münasip kısmetlerden izdivaç teklifi getiren dostlar, tekliflerin nazikçe geri çevirilişi ve dolu geçmiş günlerin sonunda mahzun iç çekişlerle piyanoda Mazurkas, Nocturnes ve Impromptus... Ey hayat sen kederler ve sevinçlerle dopdulusun...

Ve tam elli iki yıl sonra, piyano ve anneanne yine yol görünmüştü işte. Anneanne genç bir kadın olarak girdiği evini, doksan iki yaşında enflasyona ve Asliye Hukuk Mahkemesi'ne yenilerek terk ediyordu.

“Tam seksen yıllık arkadaşım,” demişti anneanne piyanosu için, “onuncu sene-i devriyem için getirilmişti konağa. Beybabam Madam Sidoni’yi ve kocaman Beyer notaları kitabını da birlikte getirmişti. O gün bu gündür hiç ayrılmadık.”

Seksen iki yılı birlikte yürümüş yaşlı kadınla piyano, yol ayrımına gelmişlerdi nihayet.

Anneanne, melodik tınılardan çok, anfizemli cayırtılar çıkaran piyanonun, sararmış, piyoreli at dişlerini andıran tuşları üzerinde, bitki kökleri gibi damarlı, zayıf elleriyle gitti geldi bir süre. Emine duymaya alıştığı Noctum’ü boşuna bekledi. Piyano akortsuz sesiyle, bu kez kırık bir hayat öyküsü anlatmaktaydı, sahibine ve elli yılını geçirdiği eve dair.

Ev, doğumlar, nişanlar, kutlamalar, ölümler görmüştü. Her gelen için bir körük gibi genişlemiş, sonra yine kendi boyutlarına dönmüştü. Giden gitmiş, ölen ölmüş ama anneanne hep kalmıştı. Hep piyanosunun başına oturmuş, içini ona dökmüştü.

Emine, “Davayı kazanamazlar, kanunlar kiracıdan yana,” dediğinde, “Yanaydı,” diye yanıtlamıştı avukat, “artık değil. Kiralar emsale göre ayarlanıyor.”

Anneanneye neden apartmanında yaşayamayacağını anlatmak kolay olmadı. Yaşlı kadın, geçmiş yılların içinde satılagelmış konakları, bağları, bahçeleri soruyor, onca mülkün gelirinin bir kat kirasını nasıl olup da ödeyemediğini bir türlü anlamıyordu. Emine sonunda, enflasyonunun ne olduğunu anlatamayacağını anlayınca, mantıklı bir açıklama yapmaktan vazgeçti. “Bak anneanne,” dedi, “sekiz odalı evde tek başına oturuyorsun. Odalar kocaman, ev buz gibi, bunca yakıt parasına karşın ısıtmıyoruz. Fatma Hanım da iki büklüm oldu, koca evin işi zor geliyor. Sen ya annemin ya da benim yanıma taşınıp...”